

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.01.1960, sp. zn. 5 Co 1060/60, ECLI:CZ:KSUL:1960:5.CO.1060.1960.1

Číslo: 47/1961

Právní věta: Ustanovení § 2 odst. 6 vyhl. č. 1/1957 Ú. l. se vztahuje na případ, že zaměstnanec splnil podmínky nároku na starobní důchod před účinností zák. č. 55/1956 Sb., že nebyl dosud důchodcem a že mu vznikl nárok na starobní důchod dne 1. ledna 1957.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 27.01.1960

Spisová značka: 5 Co 1060/60

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Důchod

Předpisy: 11/1957 Ú. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47/1961 sb. rozh.

Ustanovení § 2 odst. 6 vyhl. č. 1/1957 Ú. l. se vztahuje na případ, že zaměstnanec splnil podmínky nároku na starobní důchod před účinností zák. č. 55/1956 Sb., že nebyl dosud důchodcem a že mu vznikl nárok na starobní důchod dne 1. ledna 1957.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. L. z 27. ledna 1960, 5 Co 1060/60)

Lidový soud v Ústí n. L. vyhověl opravnému prostředku navrhovatele proti rozhodnutí Státního úřadu sociálního zabezpečení ve věci starobního důchodu.

Krajský soud v Ústí n. L. rozhodnutí soudu první stolice změnil tak, že rozhodnutí Státního úřadu sociálního zabezpečení potvrdil.

Odůvodnění:

Jde o to, zda navrhovateli přísluší nárok na zvyšovací částku ke starobnímu důchodu ve výši 4 0001:10FFrůměrného ročního výdělku za každý rok zaměstnání mezi 60. a 65. rokem jeho věku.

Soud prvního stádu vyšel z toho, že navrhovatel splňoval podmínky nároku na starobní důchod podle § 9 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení č. 55/1956 Sb. ke dni dovršení 60. roku věku, tj. ke dni 9. května 1953, tedy před účinností uvedeného zákona a že mu proto vznikl nárok na starobní důchod dnem 1. ledna 1957; vzhledem k tomu došel k závěru, že navrhovateli přísluší podle § 2 odst. 6 vyhlášky č. 1/1957 Ú. l. nárok na tyto zvyšovací částky za dobu od dovršení jeho 60. roku věku do konce roku 1956.

Odpůrce poukázal na to, že navrhovatel byl poživitelem invalidního důchodu do června 1958 a dovodil z toho, že mu nemohl před červnem 1958 vzniknout nárok na starobní důchod, takže ustanovení § 2 odst. 6 vyhlášky č. 1/1957 Ú. l. na něho nedopadá a nárok na shora uvedené zvýšení nemá.

Pro posouzení věci je rozhodující okolnost, že navrhovatel byl od roku 1941 poživitelem důchodu přiznaného podle dřívějších předpisů o veřejném penzijním zaopatření, který se stal podle předpisů vlády. nař. č. 113/1950 Sb. důchodem z národního pojištění, přičemž důchod byl navrhovateli vyplácen do června 1958. Že navrhovatel tímto poživitelem byl, je nepochybné. Za tohoto stavu navrhovateli nevznikl a nemohl vzniknout nárok na samostatný starobní důchod snad proto, že jako důchodce byl dále zaměstnán, neboť podle ustanovení § 72 zák. o národním pojištění č. 99/1948 Sb. mu mohl vzniknout nárok jen na zvyšovací částky k dosavadnímu důchodu.

Podle shodných údajů obou účastníků byl navrhovatel poživitelem důchodu invalidního. Pak ovšem mu nemohl vzniknout nárok na starobní důchod před červnem 1958, neboť podle ustanovení § 3 odst. 6 vyhlášky č. 1/1957 Ú. l. nevznikne nárok na starobní důchod podle zákona o sociálním zabezpečení, pokud trvá nárok na dávky, které se podle ustanovení této vyhlášky posuzují jako invalidní důchod podle tohoto zákona, a pak ovšem je nutné dát plně za pravdu odpůrci, že ustanovení § 2 odst. 6 vyhlášky č. 1/1957 Ú. l., o něž je opřen napadený rozsudek, na daný případ nedopadá. Toto ustanovení se vztahuje na případ, že zaměstnanec splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 9 odst. 1 zák. č. 55/1956 Sb. před účinností tohoto zákona, že nebyl dosud důchodcem a že mu vznikl nárok na starobní důchod podle § 80 odst. 1 cit. zák. dnem účinnosti tohoto zákona, tj. dnem 1. ledna 1957.

Není jiného předpisu, podle něhož by navrhovateli příslušel nárok na zvyšovací částky ve výši 4 za každý rok zaměstnání. Že mu takový nárok nenáleží, správně argumentuje odpůrce, když uvádí, že jestliže zvýšení o 4 nenáleží k důchodu starobnímu, na něž vznikl nárok do 30. 9. 1956 a který se vyplácí i za účinnosti zákona v plné výši (§ 82 odst. 3), a nenáleží ani k důchodu starobnímu za dobu zaměstnání před 1. lednem 1957, po kterou náležel důchod starobní (§ 2 odst. 5 vyhlášky č. 1/1957 Ú. l.), nenáleží zvýšení důchodu starobního o 4 ani za dobu zaměstnání před 1. lednem 1957, po kterou náležel důchod invalidní. Z této argumentace také plyne, že navrhovateli nepřisluší zvýšení o 4 za každý rok ani v případě, že by se mohl i dřívější důchod považovat za důchod starobní a nikoliv invalidní.